

Kdo je srečnejši.

Živel je nekje kralj. Bil je zelo moder vladar svojemu ljudstvu in dosegel je visoko starost. Sreča in zadovoljnost je vladala v njegovem velikem kraljestvu. Toda prišla so huda, nesrečna leta. Nastale so vojske; po vojskah pa velika druginja, bolezen in lakota. Padlo je v bojih mnogo zvestih sinov domovine, in po celi deželi je živelo nebroj siromakov, pohabljenih za celo življenje.

Tudi kralj je izgubil v boju desno roko in moral je pretrpeti velike bolečine.

Nekega dne pride h kralju zdrav mladenič in ga prosi miloščine. Reče mu: „Veličanstvo! Huda nesreča me je zadela. Očeta so mi ubili sovražniki, mati, sestre in bratje so pomrli in ostal sem sam na svetu. Polja mi je uničil sovražnik, živino odgnal, komaj, da sem rešil sebi življenje. Tako sem postal najnesrečnejši človek na svetu.“

„Najnesrečnejši človek?“ se začudi kralj. „Kako to? Pojasni mi!“

„Glejte, veličanstvo“, reče mladenič, „čaka me najbrže še dolgo življenje, a kako naj si toliko opomorem, da bom kdaj še srečen? Želim si vaših let, da bi kmalu prestal trpljenje, ki mi je še odločeno na svetu.“

Kralj dé: „Kaj govoriš? Mojih let si želiš? Premisli in reci še enkrat.“

„Da, želim si jih in ž njimi — seveda — tudi vašega blagostanja.“

Kralj pa odgovori: „O kako malo modro misliš! Recimo, da bi midva mogla zamenjati vse: svoja leta, skrbi, trpljenje in drugo. Takrat bi pač spoznal, kako se motiš. Kaj ti pomaga to blagostanje, ko pa vedno čakaš, kdaj te pokliče Bog predse, da mu daš obračun za dolgo svoje življenje, o dolžnostih, ki jih nisi izvrševal na zemlji, in za izgubljene dni. Ko bi ti zamenjal moje oslabele ude, ki čakajo še samo odpočitka v grobu, tedaj bi videl, kako si se motil, dokler si bil še mlad in zdrav. Meni je žal, da ne moreva menjati; a tebi bi bilo istotako žal, ko bi mogel občutiti, kar je usojeno meni. Reci sedaj, kdo je na boljšem: jaz ali ti.“

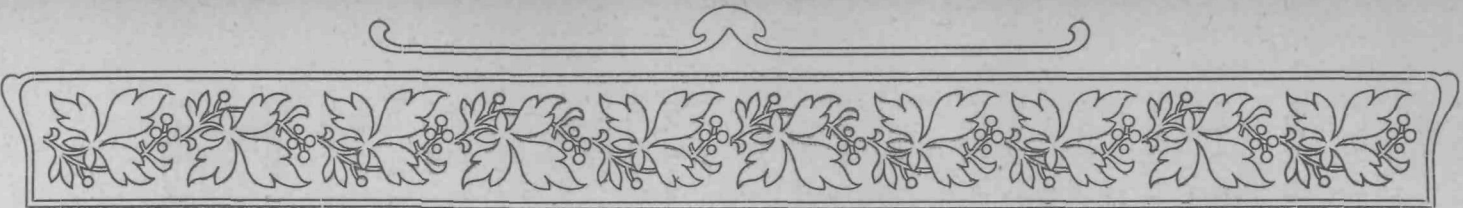
„Veličanstvo“, odgovori tedaj mladenič, „vidim, da sem napačno presojal. Nikdar več se ne bom pritoževal, naj me doleti, kar hoče, ampak voljno bom prenašal poizkušnje, ki mi jih bo pošiljal Bog. Saj mi je res dal tudi moč, da lahko vse prenašam, in dal mi je — čilo mladost, ki se ne da kosati s slabotno starostjo.“

Zadovoljno je pogledal kralj tako hitro izpreobrnjenega mladeniča, ga bogato obdaril in navduševal, naj se ne straši življenja in dela.

Mladenič je odšel potolažen v svet in se ravnal po kraljevem nasvetu. Postal je srečen, zadovoljen in kmalu spet premožen moč ter je dočakal visokih let.

Taras Vasiljev.

Sanje očaka Jakoba.

